

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **LEMITECH s. r. o.,** se sídlem Morašice 7, Morašice, zastoupena JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem se sídlem Sokolovská 5/49, Praha 8, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2019, č. j. 29857/19/5200-11433-711413, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 26. 2. 2020, č. j. 52 Af 58/2019 – 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyni byla na základě daňové kontroly dodatečným platebním výměrem ze dne 4. 6. 2018, č. j. 1216308/18/2805-50522-604952, vydaným Finančním úřadem pro Pardubický kraj (dále jen „správce daně“) doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 ve výši 368 410 Kč a současně jí vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 73 682 Kč. Odvolání žalobkyně zamítl žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Proti napadenému rozhodnutí žalobkyně podala žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[3] Podle krajského soudu správce daně zcela důvodně a logicky zpochybnil výdaje za pořízení reklamních předmětů od dodavatele TURUS s. r. o. (dále jen „TURUS“), neboť rozsah dodávky v řádu tisíců kusů a ani její údajné využití nebylo žalobkyní prokázáno. Žalobkyně prokazovala svá tvrzení pouze fakturami, dodacími listy a vzorky objednaných věcí, přičemž nebyla schopná jiné podklady poskytnout. Dle účetní evidence žalobkyně jsou faktury přijaté k 31. 12. 2013 evidovány jako neuhrazené závazky, avšak podle jednatele TURUS J. T. (dále jen „jednatel“) došlo k uhrazení dodávek v hotovosti. Dále jednatel uvedl, že účetnictví TURUS bylo zničeno záplavami v roce 2013, čímž byla spolupráce se žalobkyní ukončena. Faktury č. 130189 a č. 130190 byly ovšem vystaveny až po údajném zničení účetnictví. Dodavatele materiálů reklamních předmětů si jednatel nepamatoval. O údajných zaměstnancích TURUS, kteří mohli žalobkyni předávat zboží, správce daně zjistil, že první z nich, I. M. byl zaměstnancem TURUS do 31. 1. 2014, naopak L. P. byl zaměstnancem KUTUR s. r. o. (dále jen „KUTUR“), avšak nikdy společnosti TURUS.

[4] Obdobná situace panovala v případě reklamního plnění od KUTUR, jejímž jednatelem byl J. T., tj. stejná osoba jako u TURUS. Plnění žalobkyně prokazovala fakturami. U faktury č. 130143 ze dne 30. 4. 2013 nekorespondoval předmět plnění s objednávkou a dodacím listem. Dodací listy byly opatřeny podpisem, který neodpovídal podpisu jednatele. Žalobkyně tvrdila, že fakturované částky uhradila v hotovosti, přitom však od 14. 3. 2013 vykazovala záporný stav peněžní hotovosti, což vyloučilo provádění hotovostních plateb. Stejně tak žalobkyně neobjasnila důvod, proč a za jakých konkrétních podmínek byly objednány a následně použity reklamní předměty, neprokázala tedy přímou ekonomickou souvislost údajně pořízených reklamních předmětů s jejím podnikáním. Z uvedeného vyplynuly zcela důvodné pochybnosti správce daně o věrohodnosti účetnictví žalobkyně, které nerozptýlila ani tvrzení jednatele, který po zahájení daňové kontroly u této společnosti tvrdil, že veškeré účetnictví a evidence, včetně jejich elektronické podoby, byly před zahájením daňové kontroly odcizeny. Dále se neprokázalo jako pravdivé tvrzení jednatele o tom, že měla uvedená společnost spravovat webové stránky žalobkyně (žalobkyně uplatnila náklady na webovou prezentaci), naopak z dokladů žalobkyně bylo zjištěno, že tyto služby zajišťovala společnost eBRÁNA s.r.o.

[5] Těmito skutečnostmi byly správcem daně prokázány okolnosti zpochybňující žalobkyní uplatněná daňová tvrzení ve smyslu § 92 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Důkazní břemeno tak přešlo zpět na žalobkyni v rozsahu prokázání fakticity plnění tak, jak bylo deklarováno jejím účetnictvím. Žalobkyně však této své důkazní povinnosti podle § 92 odst. 3 daňového řádu ve vztahu k plněním poskytnutým dodavateli TURUS a KUTUR nedostála.

[6] V průběhu odvolacího řízení žalovaný uložil správci daně provedení výslechu zaměstnanců označených jednatelem, ovšem výslech I. M. nebylo možné provést, neboť se nenacházel na území České republiky. Svědek L. P. popřel, že by žalobkyni za společnost TURUS předával nějaké zboží nebo podepisoval dodací listy. Potvrdil, že zná společnost KUTUR i žalobkyni, ale v roce 2013 jí žádné reklamní předměty nepředával.

Těmito skutečnostmi došlo k dalšímu posílení důvodných pochybností správce daně, zatímco žalobkyně nebyla schopná fakticitu jí deklarovaných plnění řádně prokázat.

[7] Za této situace postupoval žalovaný podle krajského soudu v souladu se zákonem, když odvolání žalobkyně zamítl a napadený platební výměr potvrdil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „napadený rozsudek“ a „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tj. pro nesprávné posouzení právní otázky soudem. Námitku stěžovatelky týkající se pominutých skutečností lze podřadit pod důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

[9] Stěžovatelka uvádí, že ničeho nenamítá vůči obecným východiskům napadeného rozsudku uvedeným v bodech 13 a 14, nesouhlasí však s jejich aplikací na projednávanou věc provedenou krajským soudem. K přenesení důkazního břemene nestačí prostá pochybnost správce daně, nýbrž je třeba, aby prokázal konkrétní skutečnosti, které jsou svou povahou nebo intenzitou způsobilé zpochybnit věrohodnost účetnictví stěžovatelky. Posouzení krajského soudu v odstavcích 15 a 16 napadeného rozsudku obsahující závěr, že uplatněné výdaje byly zpochybněny, neboť rozsah dodávky tisíců kusů reklamních předmětů ani jejich údajné využití stěžovatelka neprokázala, míjí žalobní bod i judikatorní východiska. Stěžovatelka se vymezila i vůči napadenému rozhodnutí (odstavec 18 kasační stížnosti) nad rámec rozhodovacích důvodů krajského soudu. Tvrdí-li krajský soud, že stěžovatelka prokazovala svá tvrzení pouze fakturami, dodacími listy a vzorky objednaných věcí, nejedná se o skutečnosti, které by jej mohly vést k tomu, že správce daně unesl své vlastní důkazní břemeno a přenesl je zpět na daňový subjekt. Krajský soud přesvědčivě nezdůvodnil, proč aproboval závěr žalovaného o unesení důkazního břemene správcem daně.

[10] Stěžovatelka také namítá, že jí při posuzování, zda skutečně vznikly deklarované náklady vynaložené na nákup reklamních předmětů, výrazně ublížily skutečnosti, které se bezprostředně netýkaly jejích transakcí, ale obecně fungování společností TURUS a KUTUR. Krajský soud výslovně zmínil, že účetnictví obou společností bylo zničeno, výpověď jejich jednatele v daňovém řízení byla v dílčích ohledech nekonkrétní, a sám jednatel je podezřelý ze spáchání daňového trestného činu. Tyto skutečnosti však nastaly až po uskutečnění deklarovaných nákupů, stěžovatelky se netýkají a nemohla je žádným způsobem ovlivnit. Ztráta účetnictví může vyvolávat pochybnosti o způsobu výkonu podnikatelské činnosti těchto společností, nezpochybňuje však tvrzení stěžovatelky. Výpověď jednatele jmenovaných společností, že nakoupil zboží dodané stěžovatelce na tržnici SAPA, resp. obdobné tržnici v Brně, se jeví v kontextu ostatních provedených důkazů logickou a potvrzuje skutečnosti tvrzené stěžovatelkou.

[11] Podle stěžovatelky krajský soud naopak nezohlednil skutečnost, že jednatel společností výslovně potvrdil dodávku zboží a služeb, uplatněných stěžovatelkou jako

náklad ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) a že osobně vystavil daňové doklady, které stěžovatelka předložila. Jednatel také uvedl, že sjednaná úplata byla stěžovatelkou zaplacena. Z napadeného rozsudku nevyplývá, z jakého důvodu tato tvrzení krajský soud pominul.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta a uvedl, že se zcela ztotožňuje s posouzením krajského soudu o prokázání okolností zpochybňujících stěžovatelkou uplatněná tvrzení ve smyslu § 92 odst. 5 daňového řádu správcem daně, námitku stěžovatelky považuje za zmatečnou. Správce daně shromáždil a důkazně podložil dostatek pochybností (shrnutých v bodě 20 napadeného rozsudku), a tak své důkazní břemeno ohledně prokázání pochyb o tvrzení stěžovatelky unesl. Důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 4 daňového řádu bylo tedy přeneseno zpět na stěžovatelku, na které poté bylo, aby vyvrátila pochybnosti správce daně a prokázala a doložila svá tvrzení o oprávněnosti uplatnění nákladů v jí deklarované výši. Tyto pochybnosti však stěžovatelka neodstranila, ale naopak byly prohloubeny, neboť hodnocením předložených důkazních prostředků vznikly další značné rozpory (viz bod 56 a násl. napadeného rozhodnutí).

[13] Žalovaný se rovněž ztotožňuje se závěry krajského soudu, že stěžovatelka rozhodně neprokázala, že došlo k předání zboží či k provedení služeb, svědek L. P. neprokázal tvrzení stěžovatelky o tom, že jí společnost KUTUR dodávala v uváděném rozsahu předmětné zboží a služby a stejně tak nebylo prokázáno tvrzení stěžovatelky o poskytování webové prezentace touto společností.

[14] Pokud jde o samotné hodnocení důkazních prostředků, žalovaný odkazuje na Zprávu o daňové kontrole č. j. 979325/18/2808-60562-609533 a na body 53 a násl. napadeného rozhodnutí, ze kterých je zřejmé, na základě jakých poznatků dospěl k závěru, že stěžovatelka neprokázala oprávněnost uplatnění předmětných nákladů jako daňově uznatelných.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupena.

[16] Nejvyšší správní soud se poté zabýval posouzením přezkoumatelnosti napadeného rozsudku; s přihlédnutím k § 109 odst. 4 s. ř. s. tak přitom učinil i nad rámec stěžovatelkou vznesených námitek poukazujících na vadu nepřezkoumatelnosti, neboť je povinen přihlédnout k případné nepřezkoumatelnosti bránící posouzení důvodnosti kasační argumentace i bez návrhu.

[17] Stěžovatelka namítá, že krajský soud neodůvodnil, proč pominul některá tvrzení jednatele společností, které měly reklamní předměty dodat. Z napadeného rozsudku však

vyplývá, že krajský soud tato tvrzení zohlednil. Pokud se jedná o tvrzení jednatele, že stěžovatelka zaplatila za dodané zboží, to je uvedeno v odst. 15 napadeného rozsudku. Rovněž skutečnost, že jednatel potvrdil dodávku zboží a služeb, krajský soud vzal v potaz, když se v odst. 15 a 17 věnoval tomu, zda bylo prokázáno uskutečnění dodávek stěžovatelce. Tvrzení jednatele, že osobně vystavil daňové doklady, které stěžovatelka předložila, sice krajský soud explicitně nezmínil, ale jejich autentičnost nezpochybňuje, a nic tedy nenasvědčuje tomu, že by tento fakt opomenul.

[18] Z výše uvedeného je zřejmé, že námitka stěžovatelky poukazující na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku není důvodná.

[19] K tomu je třeba dodat, že ani nad rámec této námitky neshledal kasační soud napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakých tvrzení stěžovatelky krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Jeho odůvodnění i výrok jsou srozumitelné, krajský soud logickým a přezkoumatelným způsobem uvedl, jakými úvahami se řídil a k jakým dospěl závěrům.

III. A) Unesení důkazního břemene správcem daně

[20] Stěžovatelka namítá, že správce daně neunesl své důkazní břemeno, neboť neprokázal konkrétní skutečnosti, které by zpochybnily věrohodnost jejího účetnictví.

[21] Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje *skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem*.

[22] K otázce rozložení důkazního břemene se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti mnohokrát vyjádřil. Poukázat lze např. na bod 31 rozsudku ze dne 2. 8. 2017, č. j. 4 Afs 58/2017 - 78, podle něhož „*otázkou rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval. Jeho judikaturu lze shrnout tak, že dle výše citovaných ustanovení je daňový subjekt povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případu jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti*

prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudek ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 – 86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011 - 62, nebo ze dne 12. 2. 2015, 9 Afs 152/2013 - 49).“ Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku na přiléhavou judikaturu k této otázce rovněž odkázal.

[23] Ze správního spisu vyplývá, že správce daně své pochybnosti vyjádřil ve Výzvě k prokázání skutečností ze dne 11. 11. 2016, č. j. 1708699/16/2808-60562-609261 (dále jen „Výzva“). Zde k plněním od TURUS uvedl, že jednatel společnosti tvrdil, že faktury za dodané zboží (a služby) byly uhrazeny v hotovosti, což je ovšem v rozporu s účetní evidencí stěžovatelky, která eviduje tyto přijaté faktury k 31. 12. 2013 jako své neuhrazené závazky. Jednatel rovněž podle správce daně neprokázal uskutečnění deklarovaných dodávek a nevzpomněl si na dodavatele reklamních předmětů. Rozporné je rovněž jeho tvrzení o zničení účetnictví TURUS povodní, čímž měla být ukončena činnost společnosti, přitom však byly faktury č. 130189 a 130190 vystaveny až později. Vzhledem k těmto skutečnostem vznikly správci daně pochybnosti, zda byly reklamní předměty od tohoto dodavatele pořízeny v deklarovaném množství a ceně, a jestli tedy uplatněné výdaje jsou daňově účinné.

[24] Ve Výzvě vyjádřil správce daně své pochybnosti i k plněním od KUTUR. V případě faktury č. 130143 ze dne 30. 4. 2014 nekoresponduje předmět fakturace s objednávkou a dodacím listem, na kterém je uvedeno jiné zboží, než bylo fakturováno. Dále stěžovatelka deklarovala, že plnění od KUTUR uhradila v hotovosti, přitom ovšem vykazovala od 14. 3. 2013 záporný stav peněžní hotovosti. Na základě daňové kontroly daně z přidané hodnoty u KUTUR za zdaňovací období leden až prosinec 2013 bylo zjištěno, že společnost nemůže předložit své účetnictví, neboť bylo před zahájením daňové kontroly odcizeno. Jednatel při daňové kontrole uvedl, že si nevzpomíná na žádné dodavatele a odběratele, pouze na stěžovatelku. Stěžovatelce měl podle svého tvrzení osobně spravovat internetové stránky. Správce daně ovšem zjistil, že internetové služby a správu internetových stránek stěžovatelce prováděla v roce 2013 společnost eBRÁNA s. r. o. Taktéž v tomto případě vznikly správci daně pochybnosti, zda byly reklamní předměty od tohoto dodavatele pořízeny v deklarovaném množství a ceně a navíc i to, jestli tedy výdaje užité na jejich pořízení byly ve skutečnosti vynaloženy za účelem dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o dani z příjmů. Ve vztahu k plněním od obou společností správce daně také zpochybnil, zda rozsáhlé množství různých reklamních předmětů v řádu tisíců kusů odpovídá potřebám a přínosu pro stěžovatelku.

[25] Tyto pochybnosti vyjádřené ve Výzvě jsou obsaženy i ve Zprávě o daňové kontrole, na jejíž obsah krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje. Svůj závěr o tom, že správce daně unesl důkazní břemeno, tak neodůvodnil jenom tím, že „*žalobce prokazoval svá tvrzení pouze fakturami (...), dodacími listy a vzorky objednaných věcí*“, jak argumentuje stěžovatelka. Správce daně uváděl jednotlivé skutečnosti podložené konkrétními zjištěními z vyhledávací činnosti, kterými zpochybňoval daňová tvrzení stěžovatelky. Nejedná se tedy pouhé konstatování pochybností, jak namítá stěžovatelka. Tvrzení stěžovatelky, že její dodavatel byl kontaktní a jeho jednatel dodávky reklamních

předmětů nepopíral, nemůže narušit přesvědčivost argumentace správce daně a krajského soudu, když pochybnosti správce daně vyplývaly především z rozporů ohledně úhrady plnění a doby vystavení faktur. Ani dodavatel stěžovatelky jako svědek své tvrzení o dodávkách reklamních předmětů nedokázal patřičně konkretizovat, natož podložit.

[26] S ohledem na komplexnost a dostatečné odůvodnění pochybností správce daně obsažených ve Výzvě se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že správce daně prokázal svoje pochybnosti o stěžovatelkou uplatněných daňových tvrzeních ve smyslu § 95 odst. 5 daňového řádu, a důkazní břemeno proto přešlo zpět na stěžovatelku. Krajský soud v odstavcích 15 a 16 uvedl výčet skutečností (zjištění), které pochybnosti založily, a to včetně důkazů, z nichž vyplynuly. Nelze přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že krajský soud minul uplatněný žalobní bod i judikatorní limity pro jeho posouzení. Výhrady stěžovatelky vůči právním závěrům žalovaného Nejvyšší správní soud hodnotit nemohl, neboť jeho úkolem je posouzení zákonnosti soudního, nikoli správního rozhodnutí.

[27] Námitka stěžovatelky je nedůvodná.

III. B) Prokázání fakticity výdajů

[28] Stěžovatelka také namítá, že jí při řešení otázky, zda dostatečně prokázala vznik nákladů na nákup reklamních předmětů, výrazně ublížily skutečnosti, jež se bezprostředně netýkají realizovaných transakcí, nýbrž obecně fungování společností TURUS a KUTUR, které však nemohla žádným způsobem ovlivnit.

[29] Krajský soud v odst. 20 napadeného rozsudku uvádí důvody, pro které považuje žalobní argumentaci za nedůvodnou. Především podle něj stěžovatelka rozhodně neprokázala, že došlo k předání zboží či k provedení služeb, svědectví L. P. neprokázuje tvrzení stěžovatelky o tom, že jí společnost KUTUR dodávala v uváděném rozsahu předmětné zboží a služby, stejně tak nebylo prokázáno tvrzení stěžovatelky o poskytování webové prezentace touto společností. Chybějící účetnictví stěžovatelčiných dodavatelů a neoznačení jejich dodavatelů pak považoval krajský soud za okolnosti dokreslující nevěrohodnost tvrzení stěžovatelky, tedy nikoliv za stěžejní důvody, na kterých by jeho závěry stály.

[30] K tomu Nejvyšší správní soud považuje za důležité zdůraznit, že nekonkrétnost výpovědi jednatele společností naopak nelze považovat za skutečnost, která by neměla souvislost s realizovanými transakcemi, neboť se jednalo o příležitost, jak ozřejmit faktický průběh dodávek reklamního zboží a jeho úhrady.

[31] Lze uzavřít, že i když pochybné fungování společností KUTUR a TURUS a podezření jejich jednatele z páchání trestné činnosti jsou skutečnostmi, které stěžovatelka nemohla ovlivnit, v daném případě nejsou rozhodujícími aspekty, které by byly pro rozhodnutí krajského soudu určující, neboť ten svůj závěr staví na jiných, výše uvedených skutečnostech. Jelikož kasační stížnost v otázce fakticity výdajů míří toliko vůči jiným než pro věc rozhodným skutečnostem, nemohla být ani v tomto bodě úspěšná.

[32] K další argumentaci stěžovatelky užité v rámci její námitky Nejvyšší správní soud stručně dodává, že tvrzení jednatele společností, že zboží dodané stěžovatelce nakoupil na tržnici SAPA, resp. podobné tržnici v Brně, není způsobilé přispět k přijetí závěru, že stěžovatelka skutečně tvrzené náklady vynaložila.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[33] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému, který byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, pak soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2022

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu